

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobkyně: **UNIKOM - STK, s.r.o.**
sídlem Hrnčířská 207, Kutná Hora
zastoupená advokátkou Mgr. Terezou Rudolfovou
sídlem Gen. Františka Moravce 232, 286 01 Čáslav

proti

žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
sídlem nábreží Ludvíka Svobody 1222/2, Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 9. 2020, č. j. 121/2020-150-STK3/4

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Řízení o udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly

1. Dne 13. 12. 2019 žalobkyně požádala Krajský úřad Středočeského kraje (dále „krajský úřad“) podle § 55 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích a o změně zákona č. 168/1999 Sb., o pojištění odpovědnosti za škodu způsobenou provozem vozidla a o změně některých souvisejících zákonů (zákon o pojištění odpovědnosti z provozu vozidla), ve znění zákona č. 307/1999 Sb. (dále „zákon o podmínkách provozu“) o udělení oprávnění k provozování stanice technické kontroly (dále „STK“). V žádosti uvedla, že STK bude mít jednu kontrolní linku se třemi či čtyřmi kontrolními stánými, bude umístěna na adrese Osecká 583, Kolín, a termín předpokládaného zahájení provozu je 24 měsíců od pravomocného udělení oprávnění.
2. Dne 17. 12. 2019 požádala krajský úřad o udělení oprávnění k provozu STK také společnost Ing. Petr Mezník s.r.o. (dále „společnost Petr Mezník“). V žádosti uvedla, že STK bude mít dvě kontrolní linky se čtyřmi kontrolními stánými, bude umístěna na pozemku parc. č. 245/1 v obci Zásmuky a předpoklad zahájení je v co nejkratším termínu, maximálně do jednoho roku od vydání povolení.
3. Krajský úřad dvěma usneseními ze dne 30. 12. 2019 obě řízení o žádostech přerušil s odkazem na § 64 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu. V odůvodnění obou usnesení uvedl, že k posouzení souladu záměru se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí okresu Kolín činností STK je nutné zpracovat výpočet kapacitní potřeby technických prohlídek, výpočet kapacity kontrolních linek a počet skutečně provedených technických prohlídek. Potřebné podklady pro tento výpočet se získávají z centrálního registru vozidel a informačního systému technických prohlídek, které poskytuje žalovaný k 1. 1. a k 1. 7. z dat za předchozích 12 měsíců. Vzhledem k termínu podání žádostí krajský úřad konstatoval, že žádosti posoudí na základě podkladů zpracovaných ke dni 1. 1. 2020. Provedení výpočtu z podkladů k 1. 7. 2019 by bylo v rozporu s § 54 odst. 4 zákona o podmínkách provozu.
4. Dne 24. 2. 2020 krajský úřad zpracoval data aktualizovaná k 1. 1. 2020. Podle dokumentu krajského úřadu „*Posouzení okresu Kolín - OA*“ byla v daném období ve správním obvodu okres Kolín kapacitní potřeba technických prohlídek 39 050 za rok, kapacita kontrolních linek STK 47 458 za rok a počet skutečně provedených technických prohlídek 41 938. Krajský úřad uvedl, že oprávnění může udělit pouze, pokud je kapacitní potřeba technických prohlídek vyšší než 80 % stávající kapacity [§ 54 odst. 3 písm. a) zákona o podmínkách provozu] a pokud je počet skutečně provedených technických prohlídek v obvodu vyšší než 80 % kapacity stávajících kontrolních linek [§ 54 odst. 3 písm. b) zákona o podmínkách provozu]. Obě tyto podmínky byly splněny, tudíž lze udělit oprávnění k provozování nové STK, případně rozšířit stávající STK o další linky.
5. Usneseními z téhož dne pak žalovaný oznámil pokračování řízení a řízení o obou žádostech spojil podle § 140 odst. 1 správního řádu. Zdůvodnil to tím, že obě provozovny by se měly nacházet ve stejném obvodu, žádosti se týkají stejného předmětu řízení a věcně i místně spolu souvisejí. Dále uvedl, že při rozhodování bude z hlediska veřejného zájmu

přihlížet k poloze plánované STK v okrese (vzdálenost pro občany, blízkost jiné STK, umístění na okraji či uprostřed okresu apod.), k dostupnosti a kvalitě silniční sítě (např. nevhodná účelová komunikace pro příjezd, možnosti zimní údržby, možnosti náhradní komunikace, dostupnost veřejné hromadné dopravy, dosah na dálniční síť, vzdálenost objektů pro bydlení apod.), k vlastnictví nemovitostí či pozemku budoucího areálu STK (zda je nemovitost ve vlastnictví žadatele, v nájmu, věcná břemena a další překážky). Závěrem upozornil, že kritériem veřejného zájmu není příslib vybudování nové STK v dřívějším termínu, časový předstih podání žádosti či podpora samosprávy.

6. Společnost Petr Mezník dne 5. 3. 2020 předložila krajskému úřadu smlouvu o smlouvě budoucí kupní, která ji měla opravňovat k nákupu pozemků, na kterých chtěla vybudovat STK.
7. Dne 6. 3. 2020 žalobkyně předložila krajskému úřadu dokument „*Potřeba nové STK v lokalitě Kolín, ulice Osecká, z hlediska veřejného zájmu*“. V něm popsala svoji společnost a prezentovala výhody umístění STK na jím plánovaném místě v průmyslové zóně Kolín.
8. Dne 9. 3. 2020 provedl krajský úřad listinné dokazování, kterého se účastnil zástupce žalobkyně. O dokazování byl pořízen protokol.
9. Dne 18. 3. 2020 vydal krajský úřad prvostupňové rozhodnutí, kterým udělil oprávnění k provozování STK společnosti Petr Mezník a stanovil jí v tomto ohledu podmínky (výrok I) a žádost žalobkyně zamítl (výrok II). V odůvodnění konstatoval, že oba žadatelé splňují zákonné podmínky pro udělení oprávnění k provozování STK. Proto bylo nutné posoudit obě žádosti z hlediska veřejného zájmu (§ 2 odst. 4 správního řádu) a z hlediska potřeby STK v navrhované lokalitě. Znovu zdůraznil, že kritériem není dříve podaná žádost či nezávazný příslib žadatele ohledně časového zprovoznění STK. Krajský úřad nepřihlížel ani k argumentu bezproblémového provozování STK, protože oba žadatelé již STK provozují a v tomto ohledu nebyly zjištěny relevantní nedostatky. Rozměr uvažovaných areálů je v obou případech naprosto vyhovující (11 000 m² v případě žalobkyně, 7 000 m² v případě společnosti Petr Mezník).
10. Za rozhodující kritéria označil krajský úřad umístění provozovny, dostupnost pro zákazníky a dopravní zatížení v okolí. Žalobkyně uváděla jako výhodu blízkost města Kolína (cca 3 km do centra) s více než 30 000 obyvateli a blízkost průmyslové zóny (500 metrů) s 15 společnostmi a více než 4 000 zaměstnanci, kteří do průmyslové zóny denně dojíždějí. V tom ale naopak krajský úřad shledal nesoulad s veřejným zájmem, neboť výstavbou STK v lokalitě by došlo k dalšímu výraznému nárůstu pohybu vozidel, k zahuštění dopravy a k negativnímu ovlivnění životního prostředí. U kritéria „*napojení na dálniční síť*“ krajský úřad konstatoval, že nebylo možné určit jednoznačně výhodnější umístění budoucí STK, ale z hlediska dostupnosti napojení na obě dálnice současně označil za výhodnější pro motoristy obec Zásmyky. Z pohledu zajištění příjezdu k STK v zimním období označil za vhodnější umístění STK v obci Zásmyky, protože tamní komunikace I. třídy je v pořadí údržby hned za dálnicemi. Za hlavní důvod pro preferenci umístění STK v obci Zásmyky krajský úřad označil posouzení dojezdové vzdálenosti k nejbližším stanicím STK. Zásmyky se totiž nacházejí na hlavní komunikaci mezi Prahou a Kutnou Horou, v dojezdové vzdálenosti 11 km, 16 km, 17 km a 26 km k nejbližším stávajícím

STK, v lokalitě nacházející se téměř uprostřed mezi stávajícími STK. Lokalita Sendražice je vzdálena k nejbližším STK 16 km, 17 km, 24 km, ale – a to označil krajský úřad za rozhodující faktor – úplně nejbližší STK je vzdálena necelých 1 400 metrů.

11. Přestože dle krajského úřadu současná zákonná úprava neomezuje ani neupravuje počet kontrolních linek, pro které je možné oprávnění udělit, rozšíření o dvě kontrolní linky nelze udělit s ohledem na § 54 odst. 3 písm. a) a b) zákona o podmínkách provozu. Při udělení jednoho oprávnění totiž klesne kapacitní potřeba i počet skutečně provedených prohlídek pod 80 %.
12. Žalobkyně se proti prvostupňovému rozhodnutí odvolala.
13. Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím ze dne 17. 9. 2020 (dále „napadené rozhodnutí“) odvolání žalobkyně zamítl a prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Podle žalovaného krajský úřad přesvědčivě vysvětlil a pomocí relevantních kritérií odůvodnil, proč ve společném řízení žádosti společnosti Petr Mezník vyhověl a žádost žalobkyně zamítl. Souhlasil též s tím, že byly dány podmínky ke spojení řízení dle § 140 odst. 1 správního řádu, což bylo podle něj též logické a praktické. I podle žalovaného není dřívější podání žádosti důvodem k vyhovění. Tato skutečnost by mohla mít význam jen tam, kde by šlo o jediné rozdílové kritérium. Pokud je podáno více žádostí v téže době a všechny splňují zákonné podmínky, je na místě posuzovat dle kritérií veřejného zájmu, které ze žádostí bude vyhověno. Není podstatné, zda se tak děje v jednom spojeném řízení či více samostatných řízeních. Žalovaný v tomto odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále „NSS“) ze dne 4. 10. 2017, č. j. 2 As 73/2017-44, č. 3643/2017 Sb. NSS. Žalovaný dále souhlasil s posouzením jednotlivých kritérií krajským úřadem, který podle něj nepřekročil meze správního uvážení. K poukazu žalobkyně na její on-line objednávací systém žalovaný uvedl, že tento systém začíná být používán u celé řady STK a nepovažuje jej za rozhodující při hodnocení kritérií. K poukazu na možnost udělení oprávnění v rozsahu jedné kontrolní linky oběma žadatelům žalovaný odpověděl, že udělení oprávnění, byť v rozsahu pouze jedné linky, naplní kapacitu provozoven v okrese Kolín. Navíc žadateli společnosti Petr Mezník bylo uděleno oprávnění v rozsahu dvou kontrolních linek, neboť není možné omezit počet kontrolních linek provozovny STK.

Shrnutí žaloby

14. Proti tomuto rozhodnutí žalovaného podala žalobkyně žalobu podle § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“).
15. Žalobkyně v první řadě žalovanému vytýká, že se nezabýval všemi jejími odvolacími námitkami. Konkrétně se žalovaný nezabýval odvolací námitkou, zda je možné rozšířit enumerativně stanovené podmínky pro vydání oprávnění k provozování STK. Stejně tak se nezabýval tím, zda existuje právní nárok na vydání tohoto oprávnění. Žalovaný se zabýval pouze deklarovaným veřejným zájmem, aniž by jej konkretizoval. Dále se žalovaný nevěnoval odvolací námitce, dle které měl krajský úřad vzít v potaz, že žalobkyně byla a je schopna zajistit výstavbu a zprovoznění STK v dřívějším termínu než společnost Petr Mezník a bude svým rozsahem komfortnější pro zákazníky. Z prvostupňového rozhodnutí není zřejmé, jaké důkazy krajský úřad provedl a k jakým

závěrům dospěl, zejména v otázce hodnocení kritérií „dostupnost“ či „dopravní situace v místě STK“. Žalovaný se nevěnoval ani možnosti udělit oprávnění jak žalobkyni, tak v omezeném rozsahu společnosti Petr Mezník.

16. Dále po věcné stránce namítá, že si správní orgány svévolně nad rámec kritérií stanovených zákonem o podmínkách provozu stanovily další kritéria (např. dostupnost dálniční sítě), a to v rozporu s veřejným zájmem a účelově tak, aby nebylo žalobkyni vyhověno. Takový postup odporuje čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle kterého lze státní moc uplatňovat jen v případech a v mezích stanovených zákonem, a to způsobem, který zákon stanoví.
17. Žalobkyně splnila všechny zákonné podmínky, aby bylo její žádosti vyhověno. Dle § 54 odst. 10 zákona o podmínkách provozu je správní orgán povinen v takovém případě žádosti vyhovět. Na udělení oprávnění je právní nárok. Splnění podmínek deklaroval i krajský úřad, přesto žádost žalobkyně zamítl. Krajský úřad z neznámých důvodů vyčkal na podání žádosti ze strany společnosti Petr Mezník a obě řízení bezdůvodně spojil, čímž došlo k zásahu do práv žalobkyně. Současně tím uměle vyvolal dojem sporného správního řízení. Takový přístup je chybný. Pokud by krajský úřad řízení nespojil, pak by se posouzení žádosti žalobkyně vyčerpalo zhodnocením zákonných podmínek dle § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu a krajský úřad by neměl jinou možnost než žádosti žalobkyně vyhovět. Účelové spojení věcí vedlo krajský úřad k tomu, že se rozhodoval mezi dvěma žádostmi namísto rozhodování o žádostech.
18. Žalobkyně má také za to, že její plánovaná provozovna je „výhodnější“ než provozovna společnosti Petr Mezník. V případě kritéria napojení na dálnice D1 a D11 byla společnost Petr Mezník hodnocena lépe, přestože STK žalobkyně by byla blíže dálniční síti. Krajský úřad také bezdůvodně upřednostnil výstavbu STK v obci Zásmyky, protože tam ještě STK není. Tento argument je nesmyslný. Není jasné, v čem bude nová STK výhodnější tam, kde je v porovnání s umístěním STK žalobkyně extrémně nízká hustota zalidnění. Město Kolín má i bez okolní aglomerace cca 31 tisíc obyvatel, je tedy téměř 20x větší než obec Zásmyky. Stávající STK v Kolíně (Sendražice) má pouze jednu kontrolní linku pro provádění STK osobních automobilů.

Vyjádření žalovaného

19. Žalovaný ve vyjádření k žalobě nesouhlasí s tvrzením, že by napadené rozhodnutí nedostatečně odůvodnil a nevypořádal odvolací námitky žalobkyně. Žalovaný přisvědčil krajskému úřadu, protože věc posoudil dle relevantních kritérií, která vyzněla ve prospěch společnosti Petr Mezník.

Ústní jednání

20. Žalobkyně setrvala na své žalobní argumentaci. Správní orgány rozhodovaly mez dvěma žádostmi, jako by šlo o koncesní řízení. Podle ní nebyly předem známy podmínky výběru a šlo o netransparentní výběr. Dále poukázala na to, že stávající STK v Kolíně je aktuálně přeplněná a množí se požadavky na její rozšíření.
21. Žalovaný odkázal na své písemné vyjádření k podané žalobě.

Posouzení věci soudem

22. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas, osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Při přezkumu žalobou napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 s. ř. s.), přičemž napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s. ř. s.).

Relevantní právní úprava

23. Podle § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu může oprávnění k provozování STK krajský úřad udělit žadateli jen tehdy, je-li záměr provozovat stanici technické kontroly v souladu se stanoveným způsobem a rozsahem pokrytí správního obvodu činnostmi stanic technické kontroly, pokud:
- a) je kapacitní potřeba technických prohlídek na území okresu v rámci správního obvodu krajského úřadu, v němž má být uvažovaná stanice technické kontroly provozována, vyšší než 80 % kapacity stávajících kontrolních linek stanic technické kontroly v provozu, rozšířených o kapacitu vydaných oprávnění, na území každého takového okresu a
 - b) je-li počet skutečně provedených technických prohlídek ve stanicích technické kontroly na území okresu v rámci správního obvodu krajského úřadu, v němž má být uvažovaná stanice technické kontroly provozována, vyšší než 80 % kapacity stávajících kontrolních linek stanic technické kontroly v provozu, rozšířených o kapacitu vydaných oprávnění, na území každého takového okresu.
24. Podle § 54 odst. 4 zákona o podmínkách provozu způsob výpočtu kapacitní potřeby technických prohlídek, kapacity kontrolních linek stanic technické kontroly a počtu skutečně provedených technických prohlídek stanoví prováděcí právní předpis. Výpočet se provádí na základě údajů získaných z centrálního registru vozidel a z informačního systému technických prohlídek vždy k 1. lednu a k 1. červenci za období předcházejících 12 měsíců.
25. Podle § 54 odst. 10 zákona o podmínkách provozu krajský úřad, je-li splněna podmínka podle odstavce 3, udělí žadateli oprávnění k provozování stanice technické kontroly za těchto dalších podmínek:
- a) žadatel nebo, je-li žadatelem právnická osoba, členové jejího statutárního orgánu dosáhli věku 18 let, jsou svéprávní a bezúhonní,
 - b) žadatel zajistí, aby prohlídky ve stanici technické kontroly prováděly jen osoby bezúhonné, které jsou držiteli profesního osvědčení kontrolního technika,
 - c) žádost o udělení oprávnění obsahuje předepsané náležitosti a kladná stanoviska příslušných orgánů podle § 55 odst. 2,
 - d) žadatel zajistí, aby stanice technické kontroly byla vybavena přístroji a dalším technickým zařízením a programovým vybavením nezbytným k řádnému provádění technických prohlídek a souvisejících úkonů a aby měla stavební uspořádání potřebné pro výkon své činnosti.

K námitkám nedostatečného odůvodnění

26. Soud se nejprve zaměřil na žalobní námitky nedostatečného odůvodnění správních rozhodnutí, zejména nevypořádání některých odvolacích námitek v napadeném rozhodnutí. Tyto žalobní námitky nejsou důvodné.
27. Žalobkyně v žalobě v tomto ohledu zaprvé namítá, že v odvolání deklarovala, že splnila všechny zákonné požadavky k udělení oprávnění. Žalovaný se přesto vůbec nezabýval tím, zda je možné rozšířit enumerativně stanovené zákonné podmínky pro vydání oprávnění.
28. K této námitce soud uvádí, že žalobkyně skutečně v odvolání tvrdila, že její žádost splňuje všechny zákonné náležitosti. Netvrdila ale, že by tím veškeré posuzování ze strany správních orgánů mělo skončit a měly by žalobkyni oprávnění udělit bez ohledu na případné splnění podmínek též ze strany jiných žadatelů. Naopak v odvolání rozebírala jednotlivá dílčí kritéria „veřejného zájmu“ užitá krajským úřadem a snažila se žalovaného přesvědčit, že její projekt jim celkově odpovídá lépe nežli projekt druhého žadatele. Jinými slovy, žalobkyně nevznesla tak formulovanou odvolací námitku, jak tvrdí v žalobě. Logicky tak nemohlo být opomenutím žalovaného, že takovou odvolací námitku nevypořádal. Navíc lze poukázat již na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, v němž krajský úřad vysvětlil, proč s ohledem na zákon o podmínkách provozu nelze vyhovět oběma žádostem. Na str. 8 krajský úřad konstatoval, že důsledkem vyhovění jedné ze žádostí, bude nemožnost udělit další oprávnění s ohledem na zákonnou úpravu, neboť udělením jednoho oprávnění dojde k poklesu kapacitní potřeby technických prohlídek a skutečně provedených technických prohlídek pod 80 % kapacity stávajících kontrolních linek [§ 54 odst. 3 písm. a) a b) zákona o podmínkách provozu]. Žalobkyně v tomto ohledu prvostupňové rozhodnutí v odvolání nijak konkrétně nezpochybnila. Žalovaný se s tímto výkladem krajského úřadu ztotožnil. Takový postup žalovaného je obecně přípustný a odpovídá tomu, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí obou správních orgánů jeden celek (viz např. usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 12. 10. 2004, č. j. 5 Afs 16/2003-56).
29. Stejně tak žalobkyně v odvolání nevznesla námitku, že má právní nárok na vydání oprávnění. Opět tak nelze žalovanému logicky vytýkat, že se takovou odvolací námitkou nezabýval. Žalovaný navíc na str. 6. napadeného rozhodnutí konstatoval, že krajský úřad velice podrobně popsal a logicky odůvodnil vyhodnocení jednotlivých kritérií a nepřekročil meze správního uvážení. Z toho je zjevné, že žalovaný se nedomníval, že by na udělení oprávnění byl bez dalšího právní nárok, ale naopak, že správním orgánům v tomto ohledu přísluší správní uvážení.
30. K žalobní námitce, že se žalovaný upřel pouze k deklarovanému veřejnému zájmu, aniž by jej a jeho promítnutí do kritérií rozhodnutí o žádosti dostatečně konkretizoval, soud uvádí, že již krajský úřad v usnesení ze dne 24. 2. 2020 oba žadatele upozornil na to, k jakým konkrétním okolnostem bude při posuzování žádostí z hlediska veřejného zájmu přihlížet a k jakým nikoliv. Žalobkyně teda věděla již před vydáním prvostupňového rozhodnutí, jaká kritéria budou pro správní orgány relevantní (a jaká nikoliv). Žalovaný se pak s posouzením jednotlivých konkretizovaných kritérií krajským úřadem ztotožnil. Soud v tomto ohledu neshledává v odůvodnění napadeného rozhodnutí ve spojení s prvostupňovým rozhodnutím žádný deficit.

31. Není pravdou, že by se žalovaný nevěnoval odvolací námitce, že žalobkyně byla schopna zajistit výstavbu a zprovoznění STK v dřívějším termínu a v komfortnější provedení než společnost Petr Mezník. Tyto odvolací námitky žalobkyně skutečně uplatnila, ale žalovaný na ně reagoval. K otázce dřívějšího termínu žalovaný na str. 5 napadeného rozhodnutí uvedl, že samotný předstih podle něj není důvodem k vyhovění žádosti, přičemž toto kritérium by mělo význam jedině, pokud by šlo o jediné rozlišovací kritérium. Také na podporu své argumentace odkázal na odst. 35 rozsudku NSS č. j. 2 As 73/2017-44. Dále na str. 6 napadeného rozhodnutí reagoval na argumentaci žalobkyně ohledně větší nabízené plochy provozovny i on-line objednávacího systému. Lze též podotknout, že relevancí dřívějšího data podání žádosti i velikostí provozovny se zabýval i krajský úřad (viz str. 6–7 prvostupňového rozhodnutí).
32. Soud má na rozdíl od žalobkyně též za to, že z prvostupňového rozhodnutí je zřejmé, z kterých důkazů krajský úřad vycházel. Ostatně, o provádění dokazování listinami v prvostupňovém řízení byl pořízen protokol ze dne 9. 3. 2020 a tohoto dokazování se účastnil též zástupce žalobkyně. Závěry, k nimž krajský úřad dospěl, jsou srozumitelně vysvětleny v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí, včetně jeho pojetí kritérií dostupnosti a dopravní situace v místě STK.
33. Konečně není ani pravdou, že by se žalovaný nevěnoval možnosti udělit v omezeném rozsahu oprávnění oběma žadatelům. Na tuto odvolací námitku žalovaný reagoval na str. 6 napadeného rozhodnutí pod vypořádáním námitky 3 bod h) a uzavřel, že takový postup nebyl možný.

K námitkám nesprávného posouzení věci

34. Po věcné stránce žalobkyně zaprvé namítá, že si správní orgány v rozporu s čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod svévolně nad rámec kritérií stanovených zákonem o podmínkách provozu stanovily další kritéria (např. dostupnost dálniční sítě), a to v rozporu s veřejným zájmem a účelově tak, aby nebylo žalobci vyhověno.
35. K tomu lze odkázat na již citovaný rozsudek NSS č. j. 2 As 73/2017-44, v němž NSS konstatoval: „*Přesto, že žalovaný tvrdí, že se mezi žadateli nejednalo o žádnou soutěž, a že ji ani zákon nepředpokládá, fakticky se o takový stav v případě více souběžně posuzovaných žádostí o oprávnění, které může být uděleno pouze jednomu z nich, jedná. Pokud jde o zákonné podmínky, oba žadatelé na výzvu požadované náležitosti žádosti doplnili a jejich pozice tak byla z tohoto hlediska stejná. Správní orgán proto prováděl volbu mezi oběma žádostmi vyhodnocením okolností, které považoval za rozhodné z hlediska veřejného zájmu ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu. Veřejný zájem je neurčitým právním pojmem, podle nálezu Ústavního soudu ze dne 28. 6. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 24/04, publ. pod č. 327/2005 Sb., veřejný zájem v konkrétní věci by měl být zjišťován v průběhu správního řízení na základě poměrování nejrozličnějších partikulárních zájmů, na což obdobně navázal i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 10. 5. 2013, č. j. 6 As 65/2012 – 161, publ. pod č. 2879/2013 Sb. NSS, podle něhož musí být veřejný zájem výslovně formulován ve vztahu ke konkrétní posuzované záležitosti a musí být zdůvodněn. V daném případě správní orgán I. stupně odvodil nutnost posuzování souladu s veřejným zájmem od skutečnosti, že oba žadatelé hodlají provozovat veřejnou STK. Proti tomu*

stěžovatel ničeho nenamítá, a lze připustit, že v daném případě měl být veřejný zájem naplněn optimálním výběrem STK, která by lépe sloužila té části veřejnosti, již je určena“. Tomuto závěru též odpovídá publikovaná právní věta tohoto rozsudku: „I. Posuzuje-li správní orgán ve společném řízení dvě bezvadné žádosti o zřízení stanice technické kontroly, přičemž regulace pokrytí území podle § 54 odst. 3 zákona č. 56/2001 Sb., o podmínkách provozu vozidel na pozemních komunikacích, umožňuje udělit oprávnění pouze jednomu z žadatelů, vyhodnotí, který z nich spíše vyhoví potřebám daného území.“

36. Právě taková situace nastala v nyní posuzované věci. Postup správních orgánů, které s odkazem na § 2 odst. 4 správního řádu rozhodly o udělení oprávnění na základě posouzení obou žadatelů z hlediska veřejného zájmu, tak byl zcela na místě. Dle soudu by bylo z hlediska předvídatelnosti vhodné, aby kritéria rozhodná pro výběr žadatele v takové situaci byla právní úpravou jasně vymezena (například přímo v zákoně o podmínkách provozu). Za situace, kdy tomu tak není, neměly správní orgány jinou možnost než pokusit se vymezit relevantní kritéria pro závěr, který z projektů bude lépe sloužit veřejnému zájmu ve smyslu § 2 odst. 4 správního řádu, resp. slovy NSS „*potřebám daného území*“. Nejde tedy o porušení základních práv žalobkyně. Stejně tak soud neshledal, že by správní orgány tato kritéria nastavily netransparentně či účelově tak, aby nemusely žalobkyni vyhovět. Toto spekulativní tvrzení žalobkyně není opřeno o jakýkoliv relevantní argument či důkaz.
37. S žalobkyní lze souhlasit, že – stejně jako druhý žadatel – splnila požadavky na ni kladené zákonem. Správní orgány ale přesvědčivě vysvětlily, proč za této situace nemohly vyhovět oběma žádostem. Vyhověním jedné z žádostí totiž klesne kapacitní potřeba technických prohlídek i počet skutečně provedených technických prohlídek pod 80 % stávající kapacity. Podle § 54 odst. 3 zákona o podmínkách provozu krajský úřad ale oprávnění k provozování STK může udělit „*jen tehdy*“, pokud je kapacitní potřeba technických prohlídek vyšší než 80 % kapacity stávajících kontrolních linek [§ 54 odst. 3 písm. a)] a současně pokud také je počet skutečně provedených technických prohlídek vyšší než 80 % kapacity stávajících kontrolních linek [§ 54 odst. 3 písm. b)]. Toto zákonné ustanovení tedy bránilo vyhovění oběma žadatelům, jak již uvedly správní orgány a jak též vyplývá z odkazovaného rozsudku č. j. 2 As 73/2017-44 (viz jeho výše citovaná publikovaná právní věta I.). K argumentu žalobkyně, že dle § 54 odst. 10 zákona o podmínkách provozu, má správní orgán povinnost žádosti vyhovět, nelze přehlédnout, že podle tohoto ustanovení krajský úřad žadateli oprávnění udělí, „*je-li splněna podmínka podle odstavce 3*“. Ta by ale právě v případě vyhovění oběma žadatelům splněna nebyla (jak bylo uvedeno výše).
38. K námitce nezákonného spojení řízení o obou žádostech lze plně odkázat na již citovaný rozsudek NSS č. j. 2 As 73/2017-44. NSS v odst. 35 odkazovaného rozsudku uvedl: „*V daném případě byly podány dvě žádosti o udělení oprávnění k provozování veřejné stanice technické kontroly pro užitkové automobily v obvodu působnosti správního orgánu. Obě žádosti měly stejné podmínky, jejich cíl byl stejný a stejná byla i kritéria úspěšnosti žádosti; byla tu tedy věcná souvislost. Spojení řízení nebránila povaha věci ani účel řízení. Pokud jde o ochranu práv účastníků, je ze spisu zřejmé, že oběma byla poskytnuta stejná práva, přičemž bylo stěžovatelovou věcí, v jakém rozsahu jich využil. Usnesení o spojení řízení se sice pouze poznamenává do spisu (§ 140 odst. 4 správního řádu), ovšem následně o něm byli oba žadatelé vyrozuměni ve výzvě k vyjádření ze dne 16. 6. 2015. Překážkou spojení řízení by mohlo být*

např. pokud by některý z žadatelů svou žádost spojil s doklady či údaji o budoucím provozu STK, jimiž by odhalil své obchodní tajemství druhým účastníkem využitelné ve svůj prospěch. Objektivně to vyloučeno není, subjektivně však v daném případě každý z účastníků dokládal pouze povinné podklady, případně doklady, které takový charakter neměly. Ostatně takovou překážku spojení řízení stěžovatel ani nenamítá. Spojení řízení je praktickým postupem, který ovšem nesmí zasahovat do práv účastníků řízení. Tak se v daném případě nestalo. Stěžovateli nelze přisvědčit v tom, že byl poškozen společným posuzováním, v němž důvody uvedené žadatelem V. měly rozhodující vliv na posouzení jeho žádosti. Pokud by důvody uvedené žadatelem V. měly rozhodující vliv na udělení oprávnění jemu, stalo by se tak, i pokud by řízení o žádostech probíhala samostatně. Samotný předstih žádosti není důvodem k jejímu vyhovění, v tom lze krajskému soudu přisvědčit. Jak již bylo výše uvedeno, měla by tato skutečnost význam jen, jednalo-li by se o jediné rozlišovací kritérium. Je-li podáno více žádostí v téže době a všechny splňují zákonné podmínky, je zcela namístě posuzování veřejného zájmu na vyhovění té které z nich a není podstatné, děje-li se tak ve více řízeních nebo jsou-li spojena ve společné řízení. Spojením řízení nedošlo k porušení zákona, krajský soud se s obdobnou žalobní námitkou řádně vypořádal; tato kasační námitka není důvodná.“

39. Tyto závěry jsou plně uplatnitelné i v nyní posuzované věci. Obě žádosti o téže povolení se týkaly jednoho správního obvodu, byly podány krátce po sobě (žalobkyně žádost odeslala v pátek 13. 12. 2019 a společnost Petr Mezník v úterý 17. 12. 2019) a jak bylo vysvětleno výše, nebylo možné vyhovět oběma. Za této situace byly nepochybně splněny podmínky pro spojení věcí dle § 140 odst. 1 správního řádu a současně dávalo spojení do jednoho řízení praktický smysl a lépe odpovídalo podstatě řízení. Žadatelé na sebe mohli reagovat, vyvracet argumentaci druhého či předkládat argumenty ve prospěch svého záměru v porovnání s tím druhým. Soud tak v tomto postupu krajského úřadu neshledal nic účelového, jak žalobkyně bez jakékoli argumentační či důkazní opory namítala. Stejně tak soud neshledal, že by spojení věcí vedlo k újmě na straně žalobkyně. Jak plyne z odkazovaného rozsudku NSS, pro výsledek řízení není podstatné, zda se o dvou žádostech o jedno povolení rozhodne ve více řízeních či dojde k jejich spojení.
40. Konečně i v otázce srovnání obou žádostí se soud ztotožňuje s posouzením krajského úřadu, potažmo žalovaného. Žalobkyně konkrétně zpochybnila vyhodnocení kritérií „napojení na dálnice D1 a D11“ a argument, že v Zásmukách (na rozdíl od Kolína) ještě STK není.
41. K napojení na dálniční síť krajský úřad uvedl, že v případě katastru Sendražice (lokalita plánované STK žalobkyně) je napojení na D11 vzdálené 9 km (exit 50) nebo 11 km (exit 42), což představuje 12 minut jízdy, a napojení na D1 je vzdálené 44 km (exit 49), což představuje 50 minut jízdy. Katastr Zásmuky (lokalita plánované STK společnosti Petr Mezník) je k napojení na D11 vzdálen 29 km (exit 42), což představuje 28 minut jízdy, a k napojení na D1 je vzdálen 29 km (exit 49) s předpokládaným časem jízdy 34 minut. Podle krajského úřadu nebylo možné z tohoto hlediska určit jednoznačně výhodnější umístění budoucí STK, ale z hlediska dostupnosti napojení na obě dálnice současně označil za výhodnější pro motoristy obec Zásmuky.
42. Soud uznává, že poslední citovaná věta působí rozpačitě. Dle soudu chtěl krajský úřad zřejmě vyjádřit myšlenku, že je podle něj pro motoristy vhodnější, pokud je STK od obou dálnic vzdálena v přijatelné střední vzdálenosti (28 a 34 min jízdy), než když je sice jedna

dálnice blízko (12 min jízdy), ale druhá velmi vzdálená (50 min jízdy). Pokud to tak krajský úřad skutečně míní, není dle soudu vysvětleno, jak k tomuto dílčímu závěru dospěl, tedy v čem je první varianta „výhodnější“ oproti té druhé. Soud ale současně nepřehlédl, že sám krajský úřad této dílčí otázky nepřikládal větší váhu, neboť „[h]lavním důvodem, a tedy rozhodujícím kritériem pro výběr lokality katastru obce Zásmyky pro vybudování nové STK“ pro něj bylo posouzení dojezdových vzdáleností ke stávajícím STK, zejména fakt, že žalobkyně navrhla STK na místě vzdáleném necelých 1 400 metrů od nejbližší provozované STK. Vedle toho krajský úřad své rozhodnutí opřel také o argument výhodnějšího umístění provozovny společnosti Petr Mezník z hlediska vyšší priority zimní údržby komunikace, na níž bude STK umístěna, a dále o argument hrozícího nárůstu dopravy v případě vybudování STK na místě navrženém žalobkyní (3 km do centra Kolína, 500 metrů od průmyslové zóny). I přestože tedy soud neshledává vyhodnocení dílčího kritéria dostupnosti dálnic logickým a přesvědčivým, není to ještě důvod ke zrušení napadeného rozhodnutí (a případně též prvostupňového rozhodnutí), pokud závěry správních orgánů na podkladě zhodnocení ostatních kritérií ve výsledku obstojí.

43. Pokud jde o – dle správních orgánů rozhodující – kritérium vzdálenosti navržených STK od již existujících STK, zde se soud zcela ztotožňuje se závěrem správních orgánů, že za situace, kdy je od žalobkyní navrhovaného místa vzdálena další STK sotva 1,5 km a lokalita navrhovaná druhým žadatelem se nachází téměř uprostřed mezi existujícími STK v lokalitě bez přímé dostupnosti této služby, dává z hlediska veřejného zájmu dobrý smysl služby STK umístit právě do této oblasti. Nejde pouze o striktní srovnání počtu obyvatel obou obcí, jak věc prezentuje žalobkyně, ale o optimální dostupnost služeb STK pro motoristy v celém posuzovaném obvodu. Navíc lze dodat, že umísťovaná STK se bude nacházet u silnice I/2, tedy frekventované silnice I. třídy spojující Prahu s Kutnou Horou. Bezpochyby tedy nejde o oblast, kde by STK nenašla své uplatnění. Ostatně žádný racionálně uvažující podnikatel by nežádal o umístění své provozovny někam, kde nebude předpoklad poptávky po jeho službách. Na tomto posouzení nemůže nic změnit ani tvrzení žalobkyně při jednání, že je stávající STK v Kolíně aktuálně přetížena. Jednak soud posuzuje napadené rozhodnutí ke dni, kdy bylo vydáno (17. 9. 2020), jednak žalobkyně své tvrzení ničím neprokázala a jednak to nevyvrací argumentaci správních orgánů, na základě které vyhověly žádosti společnosti Petr Mezník.
44. Soud tak konstatuje, že přestože v posouzení dílčího kritéria „napojení na dálnice“, není odůvodnění prvostupňového rozhodnutí přesvědčivé a žalovaný tento nedostatek neodstranil, soud se ztotožňuje s tím, jak správní orgány posoudily zbylá dílčí kritéria, zejména otázku umístění STK ve vztahu k již existujícím STK. Navíc soud připomíná, že správní orgány opřely svá rozhodnutí také o argument lepšího zajištění přístupu k STK druhého žadatele v zimě a naopak hrozícího zhoršení dopravní situace v místě, kde navrhovala svoji STK žalobkyně. S těmito dalšími dvěma dílčími argumenty žalobkyně v žalobě nepolemizuje, a tak nemá ani soud podklad pro to se jimi blíže zabývat a důvod je jakkoliv zpochybňovat.

Závěr a náklady řízení

45. S ohledem na výše uvedené soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.
46. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyla procesně úspěšná. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 16. června 2022

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu